

Πλίνθοι & κέραμοι 18

Για τις φωτογραφίες και για ό,τι δεν έχει υπογραφή τον λόγο τον ζητάτε από τον Σαπρική Χρίστο. & στο www.pk.xsap.gr Ό,τι είναι ενυπόγραφο, σκίτσα και κείμενα, ανήκει φυσικά στον δημιουργό του.

Φωτογραφήματα

Ατενίζοντας
το αβέβαιο μπροστά.
Θολό, αδιευκρίνιστο.
Αισιόδοξα.
Χωρίς δευτέρες σκέψεις.

Πλίνθοι και κέραμοι. Σελίδες ημερολογίου. Αποκόμματα χρόνου βίαια αποσπασμένα από τη ροή του. Ατάκτως ερριμμένα, ενιαία, ελπίζω, ως αντίληψη. Αν έχει αυτό κάποια σημασία για τον αναγνώστη.

–Την Κυριακή περνάς συνέντευξη;
–Εγώ; Τι συνέντευξη;
–Καλούν όλους όσους έκαναν αίτηση
για διευθυντές το 2007 να περάσουν
πάλι από συνέντευξη για να ξαναφτιά-
ξουν τον πίνακα επιτυχόντων «σωστά».
– !!!

10 χρόνια μετά την ένσταση ενός υπο-
ψηφίου διευθυντή και την απόφαση
του δικαστηρίου να ξαναγίνει ο πίνακας
των διευθυντών του 2007 «σωστά» η
δημόσια διοίκηση πήρε μπρος. Και
έδωσε λύση!!!

10 χρόνια μετά το Υπουργείο Παιδείας
στήνει ένα καινούριο-παλιό συμβούλιο
επιλογής, καλεί πάλι τους τότε υποψή-
φιους διευθυντές, ζωντανούς, πεθαμέ-
νους, συνταξιούχους και μη, να τους
«κρίνει» από την αρχή και να καταλήξει
σε έναν «νέο» πίνακα διευθυντών. Αυ-
τή τη φορά «σωστά».

Να τους κρίνει με μια διαδικασία και
έναν νόμο που έχει ήδη καταργηθεί!!!

10 χρόνια μετά.

Για 7 ημέρες η Ελληνική Δημοκρατία
στη γειτονιά μας, με τη δέουσα σοβαρό-
τητα που αρμόζει στην περίπτωση, θα
μπει σε μια σουρεαλιστική χρονομηχα-
νή για να «διορθώσει» ένα λάθος.

Για 7 ημέρες εκατοντάδες εργατοώρες
θα καταναλωθούν, φαιά ουσία θα σπα-
ταληθεί για να βρεθούν οι κατάλληλες

ερωτήσεις στους υποψηφίους ώστε να
γίνουν όλα «όπως πρέπει». Δεκάδες
υπογραφές και σφραγίδες θα μπου,
κιλά καφέ θα καταναλωθούν, μικρές
συνωμοσίες θα εξυφανθούν για άλλη
μια φορά για να μην έχουμε στεναχώ-
ριες.

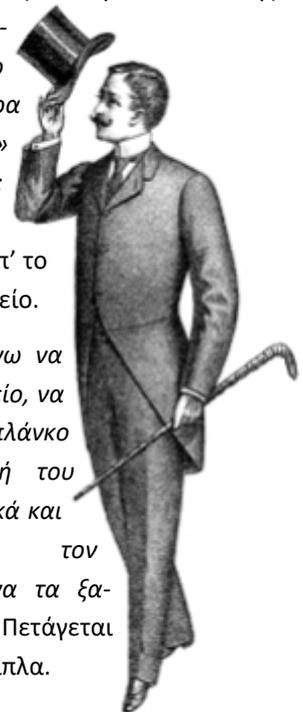
10 χρόνια μετά.

Και αφού ολοκληρωθεί η διαδικασία,
υποθέτω οι «νέοι σωστά επιλεγμένοι»
επιτυχόντες διευθυντές θα καβαλήσουν
και αυτοί τη χρονομηχανή για να πάνε
στα σχολεία τους και να αναλάβουν
υπηρεσία.

Πίσω στο 2007!

– Πες ότι κάποιος που έγινε διευθυντής
σε ένα Δημοτι-
κό Σχολείο το
2007 και τώρα
με τη «νέα»
κρίση δε γίνει;
Τι θα κάνουμε
τότε; Ρωτάει απ' το
απέναντι γραφείο.

– Εγώ προτείνω να
πάει στο σχολείο, να
σθήσει με μπλάνκο
την υπογραφή του
από τα πρακτικά και
να βάλει τον
«καινούριο» να τα ξα-
ναυπογράψει. Πετάγεται
κάποιος από δίπλα.

Τρολάρουμε την πραγματικότητα γιατί η επόμενη λύση είναι να μετακομίσουμε ομαδικά όχι σε άλλη χώρα αλλά σε άλλον πλανήτη.

Και έχεις από κοντά και τους άλλους να συζητάνε όλο σοβαρότητα για τον αν θα είμαστε καλύτερα με το ευρώ ή τη δραχμή!

- Εσύ τι θα κάνεις τελικά; Θα πας στη συνέντευξη;
- Δεν είσαι σοβαρός μου φαίνεται.
- Πήγαινε. Θα έχει πλάκα.
- Είπαμε να μην τα ξεφτιλίσουμε όλα.

Υ.Γ. Φυσικά σχεδόν όλοι πήγαν. Εκτός απ' τους πεθαμένους και 5-6 άλλους «γραφικούς». Το γιατί στήθηκε όλο αυτό το σκηνικό και το γιατί πήγαν όλοι, συνταξιούχοι και μάχιμοι δίνει απάντηση σε πολλά από τα προβλήματα που αντιμετωπίζει χρόνια τώρα η χώρα μας και φυσικά αποδεικνύει ότι πάμε σταθερά κατά διαβόλου.

Δυο τρύπες στο ταβάνι! Μάρτιος του '17

Απ' την αρχή της χρονιάς ο βιντεοπροβολέας είναι σε ένα τραπεζάκι στη μέση της τάξης. Ο Σπύρος είχε φέρει ένα κανάλι δαπέδου απ' τον μπατζανάκη του, το βίδωσα στο πάτωμα και πέρασα τα καλώδια, μια μπαλαντέζα και το καλώδιο δικτύου τα φτιάξαμε εμείς με εργαλεία και υλικά απ' τα σπίτια μας.

Όμως κάθε φορά που περνούσαν τα πιτσιρικά δίπλα απ' το τραπεζάκι όλο και κάποιο έπεφτε πάνω του και το μετακινούσε, εκεί που ήταν καταλάμβανε πολύτιμο χώρο της αίθουσας και πάντα υπήρχε ο φόβος μη γίνει καμιά ζημιά. Κάποια στιγμή βρέθηκαν λίγα χρήματα και είπαμε να βάλουμε τον βιντεοπροβολέα στο ταβάνι της αίθουσας. Αγοράστηκε η βάση, τα απαραίτητα καλώδια, και έμεινε η τοποθέτησή του.

- Να τον βάλουμε εμείς, πρότεινε ο πάντα πρόθυμος Σπύρος.
- Δεν έχουμε τρυπάνι δυνατό για να τρυπήσουμε το μπετόν της οροφής. Το δικό μας δεν θα τα καταφέρει.
- Μην ασχοληθείτε. Θα φωνάξω τους ηλεκτρολόγους του Δήμου για την εγκατάσταση. Επέμενε η κυρία Διευθύντρια.

Και το κανόνισε...

...Και ήρθαν. Δυο άτομα. Όχι για να κάτσουν την εγκατάσταση αλλά για να δουν τι υλικά χρειάζονται, να τα αγοράσει η Διευθύντρια και να ξανάρθουν άλλη μέρα για τη δουλειά.

- Ξέρετε εμείς θα στερεώσουμε μόνο τα καλώδια στο ταβάνι. Δε θα ανοίξουμε

τις δυο τρύπες για τη βάση του βιντεοπροβολέα. Έχουμε φυσικά τρυπάνι αλλά πρέπει να έρθει άλλο συνεργείο να ανοίξει τις τρύπες. Δεν είναι δική μας δουλειά.

– !!!

Δυο τρύπες για τη βάση του βιντεοπροβολέα και τέσσερις τρύπες για τους γάντζους που θα κρεμαστούν τα καλώδια, έξι τρύπες στο ταβάνι. Στην Ελλάδα του 21ου αιώνα χρειάζεται η διευθύντρια ενός σχολείου να παίρνει μια σειρά τηλεφωνα στις διάφορες υπηρεσίες του Δήμου για να βγάλει άκρη, δυο συνεργεία, τέσσερα άτομα συνολικά, να πηγαίνουν στο σχολείο καμιά βδομάδα για να γίνει η δουλειά. Φυσικά τις βίδες και τις ούπες!!! Θα τρέξει η ίδια η διευθύντρια στα μαγαζιά να τις αγοράσει!!! Η διευθύντρια ενός σχολείου με περίπου

300 παιδιά και πάνω από 600 πολίτες από πίσω τους.

Όσο το σκεφτόμουνα τόσο θύμωνα και πείσμωνα και μ' έπιανε το παράπονο. Δεν πρέπει, το ξέρω. Τόσα χρόνια θα έπρεπε να έχω μάθει πώς δουλεύει το σύστημα, αλλά δεν κρατήθηκα:

– Αφήστε το καλύτερα. Ενημερώστε τους ότι δεν χρειάζεται να έρθει κανένας από τον Δήμο για τη δουλειά. Θα παρακαλέσω έναν γονιό της τάξης «που πιάνουν τα χεριά του» και έχει και δυνατό τρυπάνι να βοηθήσει να ανοίξουμε τις τρύπες. Στη χειρότερη, να μείνει ο βιντεοπροβολέας στο τραπεζάκι. Τόσο καιρό εκεί ήταν. Τις ούπες και τις βίδες που αγοράσατε κυρία Διευθύντρια όλο και σε κάποια τρύπα θα βρούμε να τις βάλουμε.

Δυο συνεργεία για 6 τρύπες στο ταβάνι, αν βάλουμε και άλλα δυο για να κρατάνε τη σκάλα, το λύσαμε το θέμα της ανεργίας στο Μπραχάμι.

Το βράδυ χάζευα στο φέισμπουκ και έβλεπα πόσο ωραία αναμορφώνει τα σχολικά κτίρια ο Δήμος μας κάνοντας ζωγραφιές στους τοίχους τους. Όμορφα ζωγραφισμένα ντουβάρια και όλοι χαρούμενοι και ευτυχισμένοι. Όλα καλά και ανθηρά, χαιρόμαι κι εγώ με τη χαρά των άλλων αλλά σκέφτομαι πού και πού ότι θα είμαστε καλύτερα αν αρχίζαμε να χρωματίζουμε λίγο και τα ντουβάρια του μυαλού μας.

Και πού θα πάει, θα μάθω και από δημόσιες σχέσεις.

(η αρχή) νίκας τοῖς βασιλεῦσι οκτώβριος του '16

*«Πόσο κίτρινος είναι ο ήλιος
που μας κοροϊδεύει.
Πόσο ιδανικοί εμείς αναλύοντας
τις ακτίνες του.
Πόσο απαίσχυντα ωραίοι
όταν τραβάμε το σύρτη.
Και μένουμε άφωτοι-
ο ένας απέναντι στον άλλον. » [1]*

«...νίκας τοῖς βασιλεῦσι κατὰ βαρβάρων δωρούμενος» έψελνε ο παπάς στο κεφαλόσκαλο ανάμεσα στα λιβάνια και τις αναμμένες λαμπάδες και από κάτω άλλοι σταυροκοπιούνταν, άλλοι σχολιάζαν την κόμμωση της δασκάλας, άλλοι κοίταζαν με μισό μάτι το τολμηρό ντύσιμο μιας μαμάς, άλλοι φώναζαν «σουτ!! σουτ!!!» στα παιδιά που μιλούσαν ακατάπαυτα στην πρώτη τους επαφή μετά από μήνες.

Το μυαλό έφυγε πάλι πίσω στα πρώτα χρόνια της οικοδόμησης του σοσιαλισμού στην Ελλάδα, τότε στη δεκαετία του '80, όταν πεταγόταν είτε κάποιος δάσκαλος είτε κάποιος διευθυντής για να βάλει στη θέση του τον παπά λέγοντας χαμηλόφωνα ή δυνατά ανάλογα με τον επαναστατικό οίστρο: *«Τοῖς ευσεβέσι πάτερ, τοῖς ευσεβέσι! Όχι τοῖς βασιλεῦσι!»*

Και χαμογελούσαν όλοι αυτάρεσκα για τη γροθιά που έριχναν στο κατεστημένο και καμάρωναν στο γραφείο των δασκάλων.

Έτσι πέρασαν τα χρόνια με κοκορομαχίες για το φαίνεσθαι, με μάχες για το τίποτε, και τον 21ο αιώνα η Ελλαδίτσα μας εξακολουθεί να ανακυκλώνει, με κυβέρνηση «πρώτης φοράς αριστεράς» παρακαλώ, όλα τα στερεότυπα ενός θεοκρατικού καθεστώτος.

Οι σύντροφοι στρογγυλοκάθησαν στις ζεστές Υπουργικές καρεκλίτσες, μαθαίνουν να διαχειρίζονται τη μιζέρια και το εφικτό και μεις, όλο και λιγότεροι, καθόμαστε αυτές τις πρώ-

[1] Γιάννης Βαρβέρης, *Ενοχή, Εν φαντασία και λόγω*, 1975

τες μέρες στο τέλος των γραμμών, πίσω απ' τα παιδιά, και το μυαλό μας ταξιδεύει σε άλλους κόσμους.

Παλιότερα ήταν και τα πρωτοβρόχια που βοηθούσαν την αναπόληση. Τώρα πού να ταξιδεύεις με τον ιδρώτα να τρέχει;

Reset! αλλά ούτε ο καιρός δε μας βοηθάει.

Λάβαρα και μπακαλιάρος σκορδαλιά Μάρτιος του '17

– Φυσικά και δεν έγινε τίποτε στις 25 Μαρτίου στην Αγία Λαύρα. Όλα αυτά με τα λάβαρα, τα κρυφά σχολεία είναι παραμύθια. Αλλά θα κάτσω εγώ να τα βάλω με τον Αμβρόσιο. Άσε που κάθε τόσο με φωνάζουν να πω και τον πανηγυρικό στα Καλάβρυτα! Τους λέω κι εγώ για το λάβαρο και είναι όλοι ευχαριστημένοι.

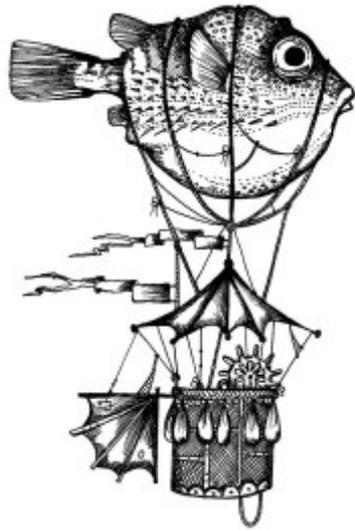
Μας έλεγε ο δάσκαλος της ιστορίας ενός σύγχρονου ελληνικού πανεπιστημίου που έδωσε στο νοσοκομείο της Ιατρικής του Σχολής το όνομα «Παναγιά βοήθα»!!! τρολάροντας συνειδητά ή ασυνειδητά τους αποφοίτους του. [1]

Καθισμένοι από κάτω δάσκαλοι κάθε ηλικίας ακούγαμε ψιλοβαριεστημένα, όσοι ακούγαμε και δεν παίζαμε με τα κινητά μας ή δε ζωγραφίζαμε στα τετράδιά μας. Δάσκαλοι που μετά θα γυρίζαμε στα σχολεία έχοντας πάντα σε μια ακρούλα τους μυαλού μας ότι θα πρέπει να το σκεφτόμαστε διπλά όταν μιλάμε στο μάθημα της ιστορίας. Να σκεφτόμαστε τους παπάδες, τους «πατριώτες», «τους εθνικούς εισαγγελείς», όλους αυτούς «που αποτελούνε τον εθνικό κορμό», όπως τραγουδούσε στον «μαύρο γάτο» ο Βασίλης Παπακωνσταντίνου. [2]

Με αυτή τη διπλή ανάγνωση της ιστορίας πορεύθηκε και πορεύεται αυτή η χώρα σταθερά χρόνια τώρα.

Απ' τη μια η ιστορία της έρευνας, των πηγών, των επιστημονικών αναλύσεων που μένει κλεισμένη στα πανεπιστημιακά ιδρύματα, στα βιβλία και στις συζητήσεις μιας ισχνής μειοψηφίας.

Απ' τη άλλη τα παραμύθια που δημιουργήθηκαν μια άλλη εποχή, αλλά μένουν αναλλοίωτα μέχρι και σήμερα. Τα τσιτάτα των ηρωικών προγόνων και οι εύκολες προσεγγίσεις. Τα ρετάλια των ιδεολογημάτων του ελληνοχριστιανικού πολιτισμού και της Μεγάλης Ιδέας. Η ιστορία που φτιάξαν οι βασιλιάδες, οι Μεταξάδες και οι Χούντες και ανακυκλώνεται σταθερά στο εκπαιδευτικό μας σύστημα πέρα και έξω από τα κάθε φορά βιβλία και αναλυτικά προγράμματα. Μια συλλογική διαχρονική εναγώνια προσπάθεια να νιώσουμε «υπερήφανοι» όχι για τα έργα του σήμερα αλλά για ένα φαντασιακό παρελθόν.

Άλλοι το κάνουν γιατί απλά έτσι έμαθαν – και ποιος να διαβάξει τώρα – άλλοι γιατί νομίζουν ότι τους βοηθάει να κρατήσουν την όποια εξουσία τους, άλλοι γιατί το να κοιτάξεις στον καθρέφτη και να κρίνεις το εαυτό σου, την πορεία σου στο χρόνο, είναι από τα πιο ζόρικα. Και για τους ανθρώπους και για τις όποιες συλλογικές οντότητες.

Οπότε καλύτερα με τις Άγιες Λαύρες, τα κρυφά σχολεία, τα λάβαρα, τα γιαταγάνια, και φυσικά τον μπακαλιάρο σκορδαλιά, όλοι ευχαριστημένοι όλοι μακάριοι, και τα παιδιά μας όταν μεγαλώνουν όλο και περισσότερα ας την κάνουν απ' αυτή τη χώρα.

Ποιος έχει όρεξη άλλωστε τον 21ο αιώνα να τα βάζει με τους κάθε φορά «Αμβρόσιους». Είναι πολύ πιο εύκολο και βολικό να αναζητούμε Νενέκους [3] για να δικαιολογούμε τις συλλογικές μας αποτυχίες.

---

[1] <http://www.pgnp.gr>

Μια η γιορτή στις 28 Οκτωβρίου, τώρα η γιορτή του Πολυτεχνείου και κάνουμε συνεχώς άλματα μπρος πίσω στην Ιστορία. Απ' την Οθωμανική Αυτοκρατορία και τις ηρωικές μάχες των μυστακοφόρων προγόνων, στις πίσω, δύσκολες σελίδες του βιβλίου, στον πόλεμο του '40, στον εμφύλιο, τη δεκαετία του '50 και του '60, στη Χούντα και τη μεταπολίτευση.

Δυσκολεύομαι πολλές φορές να μιλήσω. Παλιότερα ήμουν πιο σίγουρος, πιο απόλυτος στις απαντήσεις. Τώρα βλέπω στα πρόσωπα των μαθητών μου τα εγγόνια των «νικητών» και των «νικημένων» το καθένα να κουβαλάει ξεθωριασμένες τις μνήμες της οικογένειάς του. Ξεθωριασμένες αλλά ακόμα υπαρκτές.

«Γιατί κύριε έγινε ο Εμφύλιος;» «Οι ξένοι φταίνε μου είπε η γιαγιά μου.» «Τους σκότωσαν στο χωριό όλους οι αντάρτες.» «Ο παππούς μου ήταν στον ΕΛΑΣ.» «Στον Εθνικό Στρατό δεν ήταν οι καλοί;» «Ο θεός μου ήταν στο Πολυτεχνείο.» «Δεν έκανε δρόμους ο Παπαδόπουλος;»

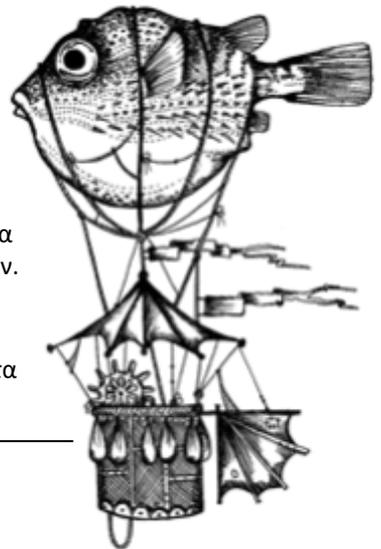
Εντεκάχρονα κι εγώ. Μια άλλη γενιά. Ή μάλλον ένα χάσμα γενεών, αλλά το παρελθόν να μας κυνηγάει. Πώς να τους εξηγήσεις χωρίς να προσβάλλεις, χωρίς να επιβάλλεις τα δικά σου βιώματα;

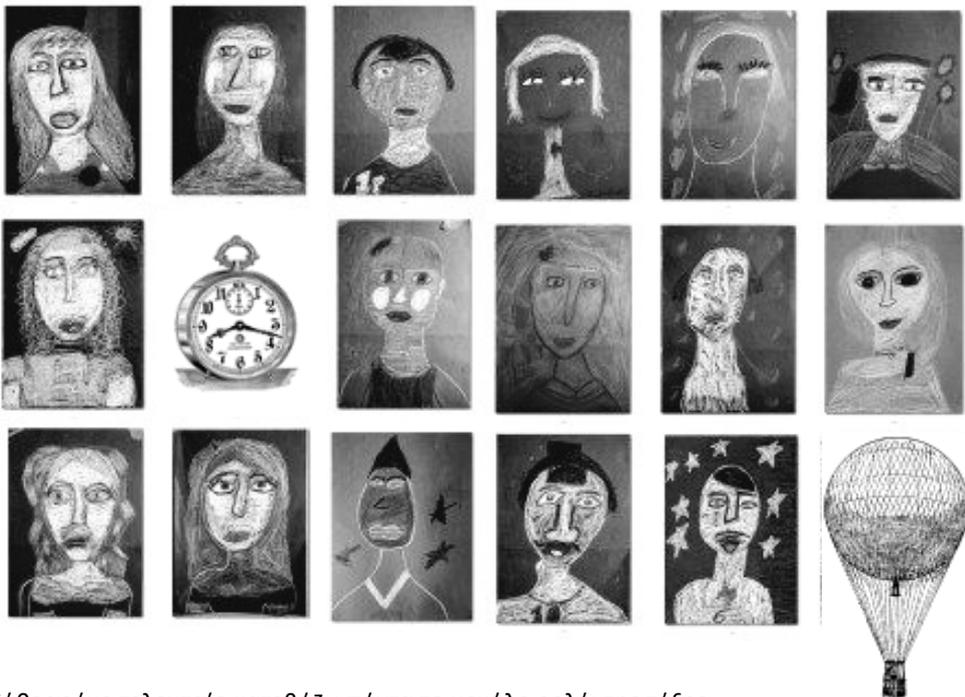
Παλιά ήμουν πιο απόλυτος. Πιο σίγουρος στις απαντήσεις. Ίσως γι' αυτό και δεν μου ανοιγόταν. Κυριαρχούσε η αυθεντία του δασκάλου. Τώρα δυσκολεύομαι πολλές φορές να τους απαντήσω. Όχι στα γενικά για τον φασισμό, τη δικτατορία, την ελευθερία. Ούτε να διαχειριστώ τα «επαναστατικά» φορμαλιστικά των σχολικών εορτών. [1] Αυτά είναι «εύκολα». Για τα άλλα δυσκολεύομαι. Για τον Εμφύλιο, τον διχασμό. Για τους «καλούς» και τους «κακούς» όταν μιλάς σε τόσο προσωπικό επίπεδο.

Περάσανε τόσα χρόνια και νιώθω ότι δεν είμαστε ακόμα σαν κοινωνία έτοιμη να κλείσουμε τις πληγές μας. Να αναμετρηθούμε με το μέλλον. Μας κρατάει το παρελθόν. Ξεθωριασμένο αλλά μας κρατάει.

Πώς να διδάσκουν άραγε τη σύγχρονη Ιστορία αλλού στα 11χρονα;

[1] <https://goo.gl/eGEI6G>

Κάθε χρόνο τελευταίο κατεβάζω πάντα το μεγάλο ρολόι της τάξης.

Πριν είχαν κατέβει ήδη οι χάρτες, οι ζωγραφιές, οι εργασίες των παιδιών απ' τους τοίχους, είχαν μαζευτεί στις κούτες τους δεκάδες μικροπράγματα που ήταν σκόρπια σε κάθε γωνία της αίθουσας, τακτοποιήθηκε το κουτί των αναμνήσεων.

– Γιατί δεν πετάς τίποτε; Αφού δεν τα ξαναχρησιμοποιείς ποτέ. Πού θα τα βάλεις όλα αυτά; Δεν έχουμε άλλο χώρο.

Κάθε χρόνο συσσωρεύονται όλο και πιο πολλά. Κάθε χρόνο όλο και περισσότερα παιδικά πρόσωπα στριμώνχονται στο μυαλό σου. Διεκδικούν ένα κομμάτι απ' τις αναμνήσεις σου με τα πιο νέα να σπρώχνουν προς τα πίσω στο χρόνο, στη λήθη, τα παλιότερα.

Τελευταίο κατεβάζω πάντα το μεγάλο ρολόι της τάξης. Του βγάζω τις μπαταρίες, ο χρόνος παγώνει στην άδεια αίθουσα και στο μυαλό στροβιλίζουν πάλι τα λόγια του Φρανκ Μακ Κορτ:

«Κάποιος έπρεπε να μου είχε πει. Ε, Μακ, η ζωή σου, Μακ, τριάντα χρόνια απ' τη ζωή σου, Μακ, θα είναι σχολείο, σχολείο, σχολείο, παιδιά, παιδιά, παιδιά, γραπτά, γραπτά, γραπτά, διάβασε και διόρθωσε, διάβασε και διόρθωσε, βουνά ολόκληρα από γραπτά να σωρευό-

νται στο σχολείο, στο σπίτι, μέρες και νύχτες να διαβάζεις [...] Θα στραβωθείς διαβάζοντας τον Τζού και τη Σάντρα, τον Τόνυ και τη Μισέλ, μικρές αγωνίες, πάθη κι εκστάσεις. Βουνά ολόκληρα από παιδικές ασημαντότητες Μακ.

Αν άνοιγαν το κεφάλι σου, μέσα θα έβρισκαν χιλιάδες εφήβους σκαρφαλωμένους σε κάθε σπιθαμή του μυαλού σου. Κάθε Ιούνιο αποφοιτούν, μεγαλώνουν, εργάζονται και προχωράνε. Θα κάνουν παιδιά, Μακ, που θα' ρθουν σε σένα κάποια μέρα για να τους μάθεις Αγγλικά, κι εσύ θ' απομένεις εκεί, αντιμέτωπος μ' ένα ακόμα εξάμηνο γεμάτο Τζού και Σάντρες και Τόνυ και Μισέλ, και θ' αναρωτηθείς: Αυτό είναι όλο; Αυτός θα είναι ο κόσμος σου για τα επόμενα είκοσι ή τριάντα χρόνια;

Να θυμάσαι ότι, αν αυτός θα είναι ο κόσμος σου, είσαι κι εσύ ένας απ' αυτούς, ένας έφηβος.

Ζεις σε δυο κόσμους.

Είσαι μαζί τους, μέρα μπαίνει-μέρα βγαίνει, και δεν μπορείς να φανταστείς, Μακ, τι επιπτώσεις έχει αυτό στο μυαλό σου.

Αιώνιος έφηβος.

Θα φτάνει ο Ιούνιος, και τότε γεια και χαρά σου, δάσκαλε, χαρήκαμε που σε γνωρίσαμε, η αδερφή μου θα είναι στην τάξη σου τον Σεπτέμβριο.

Όμως αυτό είναι μόνο η μία όψη του νομίσματος, Μακ. Σε κάθε σχολική τάξη, πάντα κάτι συμβαίνει.

Σε κρατάνε σ' εγρήγορση.

Σε διατηρούν φρέσκο.

Δεν θα γεράσεις ποτέ, αλλά ο κίνδυνος είναι ότι μπορεί να έχεις για πάντα το μυαλό ενός εφήβου.

Αυτό είναι πραγματικά πρόβλημα, Μακ.

Συνηθίζεις να μιλάς σ' εκείνα τα παιδιά στο επίπεδο τους. Ύστερα, όταν πηγαίνεις σ' ένα μπαρ για να πιεις μια μπύρα, ξεχνάς πώς πρέπει να μιλάς στους φίλους σου κι εκείνοι σε κοιτάζουν κάπως. Σε κοιτάζουν λες και μόλις κατέβηκες από άλλον πλανήτη, κι έχουν δίκιο. Όταν μπαίνεις κάθε μέρα μες στην τάξη, αναπόφευκτα ζεις σε άλλο κόσμο, Μακ.»

Βγάξω τις μπαταρίες, ο χρόνος παγώνει, χιλιάδες μικρές «παιδικές ασημαντότητες» παγώνουν μαζί του καθώς στρογγυλοκάθονται στα κουτάκια του μυαλού.

Αιώνιο παιδί. Δεν είναι μικρό πράγμα.

Ίσως να αξίζει το τίμημα.

Φωτογραφήματα

Επιλέγοντας
να είσαι
ίδιος με το περιβάλλον,
Συνεχώς
αόρατος απ' τους άλλους.
Ανύπαρκτος
μέχρι το τέλος.

